

tionernes Nytte og Berettigelse, men det øvrige Samfund maa dog spørge de kæmpende Arbejdsgivere og Arbejdere, om vi virkelig hvert Aar skal have saadanne store Arbejdsstridigheder, som vi nu er Vidne til, og Samfundets Repræsentanter maa spørge sig selv, om det ikke er deres Pligt at gribe ind for saa vidt muligt at afværge noget saadant, i hvert Fald i en Situation som den foreliggende. Det forekommer mig, at det hele Samfunds Interesse kræver en saa snar og gunstig Afslutning af den Arbejdsstrid, vi staar i, som muligt, og det er saa heldigt, at Forligsinstitutionens Arbejde ikke behøver at have været forgæves, selv om det ikke er lykkedes den at bringe denne Arbejdsstrid ud af Verden. De to Forslag eller Hensstillinger af 3. Februar og 9. Marts har rejst to Grænser, indenfor hvilke man naturligt, synes jeg, kan bevæge sig, naar man vil søge det Sted, hvor det faste Punkt er for en Afslutning af denne Arbejdsstrid, men vi har dog ikke villet stille noget Krav derom i Forslaget. I Enkeltheder kan man gaa udenom disse Grænser, men i det store og hele vil Voldgiftsdomstolen sikkert holde sig der indenfor. Mod Forligsinstitutionen, vil jeg gentagne, vender vort Forslag sig paa ingen Maade, og Erfaringerne i Norge, hvor man i nogle Aar har haft en saadan Voldgiftsdomstol, viser, at Forligsinstitutionen har sin fulde Virkekreds alligevel. Hvordan skulde det ogsaa kunne være anderledes? I Statens almindelige Retsordning er det saaledes, at der er Forligsinstitutioner, der virker forud for Sagerne Indbringelse for Retten, og disse Forligsinstitutioner har stor Værdi for vort Samfund uanset Domstolens Virksomhed, Oprettelsen af Voldgiftsdomstole er saaledes ingenlunde i Strid med Forligsinstitutionen. Desuden vil vi i dette Forslag, som jeg nu i Enkeltheder skal tillade mig at omtale, foreslaa, at Forligsinstitutionen skal have en Frist indtil Udgangen af denne Maaned til at fortsætte sin Virksomhed for muligvis ved frivillig Overenskomst at bringe Arbejdsstriden ud af Verden.

Forslaget gaar i sine Enkeltheder ud paa følgende: I § 1 foreskrives: „Saafremt den mellem de Organisationer, der er tilsluttet „Dansk Arbejdsgiverforening“ og „De samvirkende Fagforbund i Danmark“, herskende Arbejdsstrid samt de øvrige Arbejdsstridigheder, der i Forbindelse dermed har været Genstand for Mægling af den i Henhold til Lov Nr. 526 af 21. December 1921 oprettede Forligsinstitution,

ikke inden den 31. Marts d. A. Kl. 12 Middag er bragt til Ophør ved Overenskomst mellem Parterne, bliver Afgørelse at træffe ved Voldgift.“

Dette er Udgangspunktet for, hvad der her bringes i Forslag: nemlig at i den Arbejdsstrid, der nu finder Sted mellem Arbejdsgiverforeningen og Fagforbundene og de øvrige Parter, som har været inde for Forligsinstitutionen, i den Strid skal der, hvis frivilligt Forlig ikke opnaas inden den 1. April, falde en Voldgiftsdom, og til at fælde denne foreslaas der oprettet en Voldgiftsret.

Dette omhandles saa i § 2, hvor det siges: „Der nedsættes i denne Hensigt en Voldgiftsret paa fem Medlemmer. Efter at Voldgiftsretten er nedsat, maa den Strid, som er Anledning til Voldgiftsrettens Nedsættelse, ikke udvides ved nogen Art af Arbejdsstandsning (Lockout eller Strejke), og Varsler, som maatte være givet desangaaende, er ugyldige.“ Hvis dette op højes til Lov, vil den Udvidelse af Lockouten, der er varslet til den 1. April, ikke kunne træde i Kraft. Man indskrænker Lockouten til det nuværende Omfang, mens Voldgiftsdomstolen virker.

I § 3 foreslaas det: „Hvis der i nærværende Lovs Gyldighedsperiode opstaar nye Stridigheder mellem en Fagforening og en Arbejdsgiver eller Arbejdsgiverforening om Ordningen af Arbejds- eller Lønningsvilkår eller andre Arbejdsforhold, som er af en saadan Beskaffenhed, at betydelige Samfundsinteresser derved udsættes for Fare, og et af Forligsinstitutionen stillet Mæglingsforslag er forkastet af Stridens Parter eller en af disse, kan Statsministeren bestemme, at Striden skal henvises til Voldgiftsretten. Samme Bestemmelse kan Statsministeren træffe, saafremt Forligsinstitutionen, uden først at stille noget Mæglingsforslag, gør Indstilling herom.“ Ved denne Bestemmelse foreslaas det altsaa, at nye Stridigheder, der maatte opstaa i Gyldighedsperioden, ogsaa kan indbringes for Voldgiftsdomstolen. Forholdet er det, at man maa give en saadan ny Voldgiftsdomstol, som her oprettes, en vis Levetid; de Domme, den afsiger, maa være indtil en vis Fristes Udløb. I en senere Paragraf foreslaas det, at Voldgiftsdomstolen skal bestaa indtil den 1. April 1923. Naar denne Voldgiftsdomstol ved en Kendelse, ved Dom har bragt den nuværende Lockout ud af Verden, vilde det være meningsløst, om man i de Fag, der ikke har været omfattet af Lockouten, kunde erklære Lockout straks efter, at